

Γίνεται επίκληση της αρχής *iura novit curia*, κατά την οποία το δικαστήριο, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του, πρέπει να εφαρμόσει τους κατά την εκτίμησή του προσήκοντες νομικούς κανόνες και δύναται να τροποποιήσει τη νομική βάση επί της οποίας ερείδονται τα αιτήματα των διαδικών, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση περιορίζεται στα πραγματικά και νομικά ζητήματα που τέθηκαν από τους διαδίκους και δεν μεταβάλλεται η βάση του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος, ούτε μετατρέπεται σε άλλο το εξεταζόμενο ζήτημα. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, διότι άλλως αυτή υφίσταται περιορισμό του δικαιώματός της άμυνας και αποστέρηση των εκ της καταχώρησής της δικαιωμάτων της.

(<sup>1</sup>) EE L 78, σ. 1.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Înalta Curte de Casație și Justiție (Ρουμανία) στις 13 Φεβρουαρίου 2017 — SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu κατά Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice**

(Υπόθεση C-76/17)

(2017/C 151/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

**Αιτούν δικαστήριο**

Înalta Curte de Casație și Justiție

**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Ανααιρεσείουσες: SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu

Ανααιρεσίβλητοι: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Αποκλείουν οι διατάξεις του άρθρου 30 ΣΛΕΕ ερμηνεία υπό την έννοια ότι, εάν ο φορολογούμενος κατέβαλε πράγματι φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος, μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των ποσών που καταβλήθηκαν στη βάση αυτή, έστω και αν ο μηχανισμός πληρωμής του φόρου σχεδιάστηκε από την εθνική νομοθεσία, ούτως ώστε ο φόρος να μετακυλίεται στον Ευρωπαίο καταναλωτή;
- 2) Είναι συμβατή με τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου η επιστροφή των ποσών που εισπράχθηκαν ως φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος, όταν αυτά καταβλήθηκαν πράγματι από τον φορολογούμενο (αλλά δεν μετακυλίστηκαν στον καταναλωτή);

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις 23 Φεβρουαρίου 2017 — Rafael Ramón Escobedo Cortés κατά Banco de Sabadell S.A.**

(Υπόθεση C-94/17)

(2017/C 151/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

**Αιτούν δικαστήριο**

Tribunal Supremo

**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Ανααιρεσείων: Rafael Ramón Escobedo Cortés

Ανααιρεσίβλητη: Banco de Sabadell S.A.

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, σε συνδυασμό με το σημείο 1, στοιχείο ε', του παραρτήματος, και 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ (<sup>1</sup>) σε νομολογία κατά την οποία η ρήτρα συμβάσεως δανείου, καθ' ό μέρος ορίζει επιτόκιο υπερημερίας το οποίο υπερβαίνει κατά περισσότερο από δύο ποσοστιαίες μονάδες το καθοριζόμενο στη σύμβαση ετήσιο επιτόκιο δανεισμού, συνιστά δυσανάλογα υψηλή αποζημίωση εις βάρος του καταναλωτή ο οποίος έχει περιέλθει σε υπερημερία ως προς την εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του πληρωμής και είναι, ως εκ τούτου, καταχρηστική;

- 2) Αντιτίθενται τα άρθρα 3, σε συνδυασμό με το σημείο 1, στοιχείο ε', του παραρτήματος, 4, παράγραφος 1, 6, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ σε νομολογία η οποία, κατά την εξέταση της καταχρηστικότητας ρήτρας συμβάσεως δανείου περί του επιτοκίου υπερημερίας, καθορίζει ως αντικείμενο του ελέγχου καταχρηστικότητας την πρόσθετη επιβάρυνση την οποία συνεπάγεται ο τόκος υπερημερίας σε σχέση με τον συμβατικό τόκο, καθόσον συνιστά τη «δυσανάλογα υψηλή αποζημίωση εις βάρος του καταναλωτή που δεν έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του», και προβλέπει ότι η συνέπεια της κηρύξεως της καταχρηστικότητας πρέπει να είναι η ολοσχερής κατάργηση της εν λόγω επιβαρύνσεως, ούτως ώστε έως την εξόφληση του δανείου να εξακολουθήσει να οφείλεται μόνο ο συμβατικός τόκος;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: πρέπει, για να τηρείται η οδηγία 93/13/ΕΟΚ, η κήρυξη ως άκυρης, λόγω καταχρηστικότητας, ρήτρας περί καθορισμού του επιτοκίου υπερημερίας να έχει άλλα αποτελέσματα, όπως παραδείγματος χάριν να μην οφείλονται καθόλου τόκοι, ούτε συμβατικοί ούτε υπερημερίας, ή να οφείλεται ο νόμιμος τόκος, όταν ο δανειολήπτης αθετεί την υποχρέωσή του να καταβάλλει τις δόσεις του δανείου εντός των προβλεπόμενων από τη σύμβαση προθεσμιών;

(<sup>1</sup>) Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social de Terrassa (Ισπανία) στις 22 Φεβρουαρίου 2017 — Gardenia Vernaza Ayoní κατά Consorci Sanitari de Terrassa**

(Υπόθεση C-96/17)

(2017/C 151/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

**Αιτούν δικαστήριο**

Juzgado de lo Social de Terrassa

**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Ενάγουσα: Gardenia Vernaza Ayoní

Εναγόμενη: Consorci Sanitari de Terrassa

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Περιλαμβάνονται στην έννοια «συνθήκες απασχολήσεως» της ρήτρας 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (<sup>1</sup>), οι έννομες συνέπειες τις οποίες προβλέπει η έννομη τάξη για την περίπτωση του χαρακτηρισμού απολύσεως για πειθαρχικούς λόγους ως παράνομης, και ιδίως οι έννομες συνέπειες κατά το άρθρο 96, παράγραφος 2, του Real Decreto Legislativo (βασιλικό νομοθετικό διάταγμα) 5/2015, της 30ής Οκτωβρίου, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto Básico del Empleado Público (για την έγκριση του κωδικοποιημένου κειμένου του νόμου περί του βασικού καθεστώτος των εργαζομένων του Δημοσίου);
- 2) Συνιστά κατάσταση όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 96, παράγραφος 2, του Real Decreto Legislativo 5/2015, της 30ής Οκτωβρίου, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto Básico del Empleado Público, κατά την οποία η απόλυση για πειθαρχικούς λόγους μόνιμου εργαζομένου που απασχολείται στη Δημόσια Διοίκηση συνεπάγεται πάντα την επαναπρόσληψή του εφόσον κριθεί καταχρηστική —παράνομη—, ενώ, αν πρόκειται για εργαζόμενο αορίστου —ή ορισμένου— χρόνου που ασκεί τα ίδια καθήκοντα με τον μόνιμο εργαζόμενο, παρέχεται δυνατότητα μη επαναπρόσληψώς του με αντάλλαγμα αποζημίωση, δυσμενή διάκριση κατά τη ρήτρα 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP;
- 3) Υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται στο προηγούμενο ερώτημα, δικαιολογείται άνιση μεταχείριση όχι υπό το φως της οδηγίας αλλά υπό το φως του άρθρου 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

(<sup>1</sup>) ΕΕ 1999, L 175, σ. 43.